

(UP) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om en handlingsplan til styrkelse af naturvidenskabelige fag på alle niveauer i uddannelsessystemet samt oprettelse af et Center for Naturvidenskab.
(Beslutningsforslag nr. B 139).

Medlemmer af Folketinget Hanne Severinsen (V), Gitte Lillelund Bech (V), Brian Mikkelsen (KF) og Kim Behnke (UP) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af C-niveau i matematik på gymnasiets sproglige linje.
(Beslutningsforslag nr. B 140).

Ministeren for ligestilling (Lotte Bundsgaard) har meddelt mig, at hun i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, ønsker at give Folketinget en skriftlig redegørelse:

Ligestilling – en forudsætning for velfærd, bæredygtighed og økonomi.
(Redegørelse nr. R 12).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.
Redegørelsen vil komme til forhandling den 17. april 2001.

Den første sag på dagsordenen var:
1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 47:

Forespørgsel til statsministeren og justitsministeren [om danskeres samarbejde med myndigheder i Sovjetunionen og de østeuropæiske diktaturer under »den kolde krig«].
Af Frank Dahlgaard (UP).
(Forespørgslen anmeldt 27/2 2001).

Formanden:
Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:
2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 48:

Forespørgsel til statsministeren [om at bringe det danske kongehus i pagt med det 21. århundrede].
Af Søren Søndergaard (EL) m.fl.
(Forespørgslen anmeldt 27/2 2001).

Formanden:
Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:
3) Første behandling af lovforslag nr. L 165: Forslag til lov om finansiel virksomhed.
Af økonomiministeren (Marianne Jelved).
(Fremsat 8/2 2001).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Sonja Mikkelsen (S):
Forslaget om lov om finansiel virksomhed er jo lidt af en milepæl i en lang proces, som regeringen og Folketinget i fællesskab har været igennem.

Først er der gået flere år og mange lovforslag med at tilpasse reguleringen af de forskellige typer af finansielle virksomheder til hinanden, så reglerne blev ens for ens problemstillinger. Og i samme periode er der skabt et klart tilsynsgrundlag, og økonomiministeren har haft et omfattende udvalgsarbejde i gang for at vurdere behov og muligheder i en tid, hvor koncerndannelse og fusioner inden for den finansielle sektor har været meget omfattende.

Socialdemokratiet er ganske godt tilfreds med, at vi nu er nået til næste fase i processen, nemlig at samle de mange regler, der nu er blevet ens, til én lov, så reguleringen i fremtiden er fælles på en række helt centrale områder.

Med lovforslaget her bliver der skabt fælles regler for hele den finansielle sektor om koncerter, om ledelse, ejerforhold, tavshedsregler og for Finanstilsynets virksomhed. Og målet er at sikre, at ens finansielle ydelser reguleres ens,

uanset om ydelsen tilbydes af en forsikringsvirksomhed, en bank eller f.eks. et realkreditinstitut. Det er vigtigt for at sikre fair konkurrencevilkår og dermed forhåbentlig billigere og måske oven i købet bedre ydelser til kunderne.

Samtidig gør en fælles lov det mere gennemskueligt, hvilke generelle regler der gælder for finansielle virksomheder, uanset hvilken virksomhedstype det drejer sig om, og at man slipper for at sidde og sammenligne fire-fem loves regler, som vi hidtil har praktiseret, når vi skulle finde de ens regler imellem de mange regler, der stadig vil være knyttet til den enkelte virksomhedstype, om det er en bank eller f.eks. et forsikringselskab. Også det er meget positivt og venligt over for omverdenen.

Det er også værd at bemærke, at sektoren selv gennemgående er positiv over for at få en fælles lov. Og jeg har noteret, at man oven i købet ikke finder, at regeringen har været ambitiøs nok i denne fase. Finansrådet er på banen med et forslag om at vente med at gennemføre den fælles lov, til økonomiministeren også er klar til at skrive de specielle regler, der fortsat vil være virksomhedstypespecifikke, ind i lovforslaget som yderligere kapitler i loven.

Det er nu min vurdering, at det hjælper til at sikre, at overblikket ikke går tabt, at økonomiministeren i første omgang har valgt at koncentrere sig om at gøre de ens regler fælles i en lov og så har gemt de specielle regler til en senere fase. Det er meget omfattende lovgivning, det drejer sig om, og i Socialdemokratiet lægger vi meget vægt på, at der er størst mulig sikkerhed for, at der ikke er fornuftig regulering, der går tabt. Og den risiko vil efter min vurdering være væsentlig større, hvis man skulle tage både de fælles og de specielle regler ind samtidig.

Lad mig så vende mig mod nogle af de problemstillinger, som lovforslaget her gerne skulle få skik på. For Socialdemokratiet er de foreslåede regler om beskyttelse af kundeoplysninger meget væsentlige. Grundlæggende er det vores opfattelse, at de forskellige oplysninger er kundens ejendom, og at de derfor kun skal kunne flyde imellem forskellige produktområder, når kunden udtrykkelig har givet lov til det.

Samtidig gør det jo ikke noget, at reglerne er tilrettelagt sådan, at de også er med til at sikre en fair konkurrence, fordi koncerner ikke kan drage særlige fordele af, at de rummer flere former for finansiell virksomhed under samme ledelse, uden at kunden har givet lov til det.

At reglerne fremmer en situation, hvor virksomheden skal bede kunden om på et informeret grundlag at tage stilling til, om man vil give f.eks. en koncern adgang til at udveksle kundeoplysninger på tværs af de forskellige produktområder, vil jo i sig selv medvirke til at højne forbrugernes bevidsthed om, hvordan virksomhederne arbejder, og dermed give kunderne større indsigt i den finansielle verden. Og det anser jeg for at være en selvstændig fordel ved de regler, som regeringen har lagt frem med dette lovforslag.

Det er klart Socialdemokratiets opfattelse, at det er nødvendigt at supplere den ellers udmærkede persondatalov med branchespecifikke regler, som det foreslås her, og det understreger jeg, fordi jeg har noteret, at branchen har været fremme med, at persondataloven var tilstrækkelig. De foreslåede regler giver den enkelte beskyttelse mod uønsket markedsføring og rådgivning, og som beskrevet giver de også større gennemsigtighed bl.a. i forhold til, hvornår den finansielle virksomhed er berettiget til at videregive oplysninger om kunderne, f.eks. til skattevæsenet.

Det eneste reelle spørgsmål, man kan stille i den sammenhæng, er til den særlige adgang for administrationsfællesskaber til at dele data om kunderne uden kundernes udtrykkelige tilladelse. Forsikringsbranchen er historisk opbygget i mange små selskaber i selskabet, og jeg forstår godt det særlige hensyn, det kan kræve i loven.

Vi kan nok i udvalget få lejlighed til at se lidt nærmere på, om det særlige hensyn er indrettet på den rigtige måde, eller om der her er brud på det generelle formål med lovforslaget, nemlig at skabe lige vilkår for lige ydelser og tilgodese forbrugernes mulighed for selv at bestemme, hvor meget oplysningerne om dem skal kunne bruges og genbruges med risiko for misbrug i form af, at der inddrages forhold, som ikke åbenlyst har betydning, f.eks. i en lænesag.

En anden ting, der også har en vis betydning for forbrugerne, og som jeg gerne vil understrege, er forslaget om, at Finanstilsynet kan lave retningslinjer for, hvad der er god praksis for finansielle virksomheder. Det er i den sammenhæng vigtigt, at det er den kompetence, som Finanstilsynet i forvejen har, der her udbygges, mens der ikke røres ved grænsefladerne til Forbrugerombudsmanden og markedsføringsloven og heller ikke til konkurrencemyndighederne.

Efter førstebehandlingen i dag får vi jo lejlighed til at gå i detaljer med lovforslaget ud over det, vi allerede har været igennem med den tekniske gennemgang, som jeg gerne vil takke ministeren for at vi fik lejlighed til i sidste uge.

Socialdemokratiet kan, som det er fremgået, støtte lovforslaget og vil medvirke til en grundig og konstruktiv udvalgsbehandling, og så vil vi også glæde os over, at lovforslaget medfører en væsentlig regelforenkling. Dermed er der chance for, at de administrative opgaver bliver lidt mindre byrdefulde i sektoren, og det er jo en god tillægsgevinst ved et i øvrigt godt lovforslag.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Jeg bemærkede mig, at den socialdemokratiske ordfører syntes, det var en forbedring af loven, at man nu skal sikre kunderne på en sådan måde, at der i hvert enkelt tilfælde skal gives skriftligt samtykke.

Jeg vil godt spørge ordføreren, om ikke man godt kan sondre mellem følsomme oplysninger og mindre følsomme. Jeg vil gerne derhen, hvor mindre følsomme ikke altid skal være omfattet af, at der skal gives et skriftligt samtykke. Vil man overveje det fra Socialdemokratiets side?

(Kort bemærkning).

Sonja Mikkelsen (S):

Jeg mener faktisk, at det, der her bliver spurgt om, allerede er tilgodeset i loven. For det første er der ikke tale om, at kunden skal spørges i det enkelte tilfælde, men at man giver adgang mere generelt til, at f.eks. informationer kan flyde imellem bankvirksomheden og forsikringsvirksomheden i en koncern, hvis det er det, det drejer sig om. Det er det ene.

Det andet er, at der er allerede sket en skelen imellem mere personspecifikke oplysninger og så de mere generelle, alment tilgængelige oplysninger, som der ikke er krav om at man skal give tilslutning til at man kan dele med hinanden.

Så jeg mener i virkeligheden, at det sidste spørgsmål, der her bliver rejst, allerede er tilgodeset i lovforslaget. Sådan læser jeg lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Ja, desværre har den socialdemokratiske ordfører ret i, at det allerede er alt for nemt at udveksle oplysninger.

Til oplysningen om, at man kan gøre det helt uden begrænsning, bare man indhenter samtykke, synes jeg, man skal være opmærksom på, at når man står med hatten i hånden og skal have et lån nede i en bank, så vil man skrive under på hvad som helst, for ellers får man ikke lånet.

Derfor vil jeg gerne spørge den socialdemokratiske ordfører: Hvorfor skal man kunne afkræves et samtykke, der giver mulighed for, at følsomme sundhedsoplysninger, oplysninger vedrørende ens helbred, kan flyde fra forsikringselskabet over i realkreditvirksomheden i samme koncern?

(Kort bemærkning).

Sonja Mikkelsen (S):

Jeg mener faktisk, at det er rigtigt, at man giver den enkelte borger mulighed for som kunde i den finansielle sektor selv at tage stilling til, hvordan oplysningerne om én kan bruges til fordel for, at man f.eks. kan opnå måske en mere gunstig økonomisk situation, end man ellers kunne i forbindelse med et lånearrangement eller nogle andre forretninger, som man gør med sin bank, eller man gør med sit forsikringselskab.

Det, der selvfølgelig er vigtigt, er, at kunden altid ved, hvad det er, der kan cirkulere af oplysninger om den enkelte. Og vi lægger meget vægt på i Socialdemokratiet, at vi faktisk her får en skærpelse af lovgivningen i forhold til de krav, der er i dag, og som også er en yderligere præcisering af persondatalovens mere generelle regler.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jamen det kan da aldrig nogen sinde være i kundens interesse, at en oplysning til forsikringselskabet afgivet med et samtykke, der måske er afkrævet i en anden sammenhæng eller generelt afkræves kunden, hvori det hedder, at her er et dårligt liv, derfor er der særlige betingelser for forsikringen, flyder over i realkreditvirksomheden i samme koncern, hvor de så kan sige: Hov, vi gider ikke at give et realkreditlån. Det skal i hvert fald være på særlige betingelser til vedkommende, for vedkommende er et dårligt liv.

Det kan da aldrig være i kundens interesse. Det er jo ikke lige parter, vi snakker om. Jeg mener, vi har én koncern, der har cirka halvdelen af alle finansielle forretninger i Danmark – cirka halvdelen af alle finansielle forretninger. Der

står kunden altså ofte med hatten i hånden, og der er det banken, der er den stærke.

Derfor skal banken ikke have lov til at kunne afkræve samtykke, der f.eks. giver mulighed for, at sundhedsoplysninger kan udveksles.

(Kort bemærkning).

Sonja Mikkelsen (S):

Jeg er sådan set ret tryk ved, at en kunde, hvis kunden har afgivet et samtykke om, at en oplysning kan bruges også i en anden del af en koncern i en finansiel virksomhed, og kunden så senere gør sig den overvejelse, at det måske nu kan blive til ulempe, så bruger den regel, som også er i loven, nemlig at kunden kan tage sit samtykke tilbage. Jeg er sådan set helt tryk ved, at den vil kunderne også kunne forstå at bruge.

Det, der er vigtigt her, er jo, at der nu bliver synlighed omkring, hvad der foregår i den her branche, og at vi faktisk får en skærpelse i forhold til i dag.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu er vi så heldigvis kommet dertil, at den socialdemokratiske ordfører kan se, at der er et problem, og at kunden så har mulighed for at komme ud af problemet. Hvorfor skulle kunden overhovedet ind i problemet?

Altså jeg mener, hvorfor skal der under nogen omstændigheder være mulighed for, at personfølsomme oplysninger skulle kunne gå fra forsikringselskabet over i realkreditinstituttet? Jeg forstår det ikke. Ovre i realkreditvirksomheden spørger man jo alt det, man har brug for, når man vil låne folk penge til deres hus.

Der er ingen som helst begrundelse set fra et kundesynspunkt for, at følsomme oplysninger fra en anden del af samme koncern skal kunne komme derover. Jeg forstår ikke, hvorfor vi overhovedet skal åbne muligheden for, at kunder kan komme i det problem.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jamen jeg interesserer mig også for den vinkel, som hr. Frank Aaen fremfører, og jeg synes også godt, man kan have den situation, at kunden står i en rimelig svag situation og derfor enten ikke har givet tilsagn eller krævet samtykke tilbage.

Men der er jo den anden konkurrencemæssige situation, at den meget store koncern, som hr. Frank Aaen nævner og tænker på, har alle af-

skygninger af finansiel virksomhed inden for sin koncern, mens den lille regionale bank eller sparokasse ikke har muligheder for at bruge den samme fordel i sit samarbejde med en realkreditforening, et forsikringselskab osv. Det giver faktisk koncernen en konkurrencemæssig fordel.

Er det ikke et problem for Socialdemokratiet?

(Kort bemærkning).

Sonja Mikkelsen (S):

Til hr. Frank Aaens spørgsmål: Jeg vil blot understrege, at det her jo også drejer sig om, at man som kunde kan drage fordel af, at man kan få en total rådgivning fra sin bank, hvis man vurderer, at det er det, man er bedst tjent med. Det er det ene.

Det andet er, at jeg faktisk mener, at det her lovforslag tager højde for den problemstilling, som hr. Ole M. Nielsen beskriver, ved at man netop ikke i en koncern internt kan lade informationerne cirkulere uden kundens samtykke. Det er det ene, og det andet er, at hvis en kunde gerne vil have totalrådgivning hos en mindre bank, så vil kunden altså også med den her lovgive adgang til, at banken kan dele sine informationer med andre virksomheder, som ikke er en del af den samme koncern, men altså kan være et andet realkreditinstitut, som er sit eget, hvis det er det, kunden ønsker, fordi man så får den bedre totalrådgivning, som man efterspørger.

Så den mulighed er faktisk ligestillet, kan man sige, i det lovforslag, som ligger nu. Men det er klart, at der er en lettere adgang til det praktiske, når det er en koncern, vi taler om, og det kan man ikke komme ud over på nogen måde.

Men den anden side af det, som har med den fair konkurrence at gøre, mener jeg faktisk bliver tilgodeset med det her lovforslag, og det lægger vi også meget vægt på i Socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil godt spørge den socialdemokratiske ordfører, om man er indstillet på under udvalgsbehandlingen at se på eller i hvert fald få afklaret de forskellige fortolkninger, der er. Jeg er meget med på, at lovforslaget er væsentlig bedre end det, vi behandlede i sidste samling, hvad angår sikkerhed for kunderne, men så længe der stadig væk i § 4, stk. 1, står en formulering om, at

man ikke må videregive uberettigede oplysninger, så er spørgsmålet, hvad »berettigede« er.

Vi må have skabt en klarhed over, hvad berettiget videregivelse af oplysninger er, sådan at vi som lovgivere laver en lov, der ligestiller den store koncern og den lille regionale bank eller sparekasse. Vi skal være utrolig opmærksomme på, at vi ikke kommer til at lave en lovgivning, som favoriserer koncerndannelserne, for det giver en skæv udvikling af markedet.

Derfor vil jeg gerne spørge den socialdemokratiske ordfører: Hvis der er problemstillinger i det, hr. Frank Aaen og hr. Ole M. Nielsen har rejst, er Socialdemokratiet så indstillet på at være med til at afdække og eventuelt at rette de skavanker, der måtte være i lovforslaget, under udvalgsbehandlingen?

(Kort bemærkning).

Sonja Mikkelsen (S):

Ja, naturligvis. For som jeg også understregede i mit første indlæg, så er vi i Socialdemokratiet meget optaget af, at vi sikrer fair konkurrencevilkår, også i fladen over til forbrugerne, og derfor rejste jeg jo selv spørgsmålet, om der i administrationsfællesskabernes adgang til at dele oplysninger uden samtykke ligger det rigtige snit, hvis man kan sige det sådan, i forhold til, hvad kan man dele, og hvad kan man ikke dele uden kundens medvirken.

Hvad angår spørgsmålet om, hvilke oplysninger det er berettiget at videregive, har jeg forstået det sådan på bemærkningerne i lovforslaget, at det faktisk er meningen, at der kommer en såkaldt positivliste, som Finanstilsynet ligesom vil holde snor i og sige, at det er den liste og ikke andet, som kan være berettiget til videregivelse, og den liste vil vi så alle sammen have adgang til at kunne se f.eks. på Finanstilsynets hjemmeside.

Jeg synes, det er meget fornuftigt, at der kommer sådan en afgrænsning, sådan at alle har den samme adgang og den samme praksis, at det ikke er noget, den enkelte finansielle virksomhed selv bestemmer. Det synes jeg er meget vigtigt også i den her sammenhæng.

Formanden:

Fru Pia Larsen som ordfører.

Pia Larsen (V):

Jeg vil gerne starte med at sige, at Venstre er enig i, at i takt med at finansielle supermarkeder vinder større indpas, er der behov for at gen-

nemføre regler, der sikrer en ensartet behandling af ens finansielle produkter. Vi er derfor enige i intentionerne med dette lovforslag.

Men vi er også opmærksomme på, at hele branchen i de senere dage har stillet sig meget uforstående over for, at lovforslaget skal gennemføres inden sommerferien, da, som de siger, der allerede forventes ændringer her i efteråret. Og vi vil selvfølgelig gerne med ministeren drøfte behovet for som sagt at gennemføre noget her sådan lidt i hast inden sommerferien, men intentionerne er vi positive over for.

Vi er også meget tilfredse med, at der er kommet et godt resultat ud af mere end et års diskussion med økonomiministeren om, hvordan vi skal håndtere spørgsmålet om videregivelse af kundeoplysninger. Vi er meget tilfredse med, at kunden nu aktivt og skriftligt skal give samtykke, hvis disse oplysninger om kunden skal kunne videregives til brug for markedsføring og kunderådgivning. Vi mener også, at det letter bevisbyrden, når der er tvivlsspørgsmål, en hel del, at samtykket nu skal være skriftligt eller digitalt.

Nu har den socialdemokratiske ordfører haft en længere diskussion med andre partiers ordførere. Jeg må sige, at jeg stort set er enig med Socialdemokratiets ordfører, så der er vel ingen grund til at gentage. Og jeg mener, vi har fundet en god balance i, at man så at sige sætter mennesket eller kunden frem for systemet og lader kunden selv vælge, om kunden vil give samtykke eller ej.

Heri ligger jo også hensynet til, at vi er forskellige som mennesker. Nogle synes det er fint, hvis koncernen ordner det hele for dem, så de ikke behøver at tage stilling til så mange ting selv, og andre holder meget på at have deres oplysninger for sig selv, og skal nok selv bestemme, hvornår de skal videregives og til hvad.

Det mener jeg at vi i meget udstrakt grad har taget hensyn til her, og jeg mener også, som den socialdemokratiske ordfører sagde, at vi har taget hensyn til konkurrencen i branchen. Det er ikke Folketingets opgave at skabe konkurrenceforvridning i den finansielle sektor, som der ellers var lagt op til i det forslag, vi diskuterede sidste år.

Men så er der til gengæld noget, for at skifte til et nyt emne, som Venstre er meget imod, og det er, at Finanstilsynet tillægges yderligere kompetence.

Vi mener, at hovedformålet med Finanstilsynet er at føre tilsyn i gammeldags forstand. Det er

deres kerneforretning, hvis man kan sige det sådan. Og det mener vi at Finanstilsynet skal koncentrere sig om. De skal ikke ind og være forbrugerombudsmand.

Vi venter jo også stadig væk på den rapport om Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, som vil give primært ministeren, men dernæst Folketinget en fornemmelse af, om vi har været tilfredse med den måde, Finanstilsynet udøver deres virksomhed på. Og før vi har den rapport, har Venstre i hvert fald ikke lyst til at give Finanstilsynet mere kompetence og yderligere beføjelser.

Derfor vil vi foreslå noget andet, for vi kan godt se, at der muligvis er et hul eller et behov for at gøre noget her. Vi vil foreslå, at der oprettes et særskilt organ til at varetage den funktion, som ministeren ønsker varetaget. På forsikringsområdet og værdipapirhandelsområdet er der allerede noget, der minder om det, vi vil foreslå: Forsikringsrådet og Fondsrådet.

Der vil også være problemer med den model, ministeren foreslår, i forhold til de tilsynsbelagte virksomheder, altså bankerne, forsikringsselskaberne og realkreditinstitutterne.

Når nu Finanstilsynet er på besøg, hvad de jo er en gang imellem, og det er udmærket, det er deres kerneforretning, så kan jeg forudse nogle situationer, hvor det vil være vanskeligt at vide, om Finanstilsynets medarbejdere sidder som forbrugerombudsmænd eller som finansinsyn, der skal holde øje med solvensen, og hvordan virksomheden i øvrigt håndterer sin forretning.

Vi har ikke sådan helt lagt os fast på, hvordan det her råd skal virke, og vi har heller ikke rigtig nogen betegnelse for det, men hvis man sådan skal sige det enkelt, så skulle det måske hedde kreditinstitutrådet. Men vi vil altså spørge meget til det og bede om teknisk bistand fra ministeren under udvalgsarbejdet.

Så har vi noteret os med glæde, at det omsider ikke længere anses som spekulation at optage ejendoms lån i euro, og det hilser vi velkomment. Det var en fjollet regel, eftersom den danske krone ligger tæt op ad euroen i kurs, så derfor kan man vel ikke tale om spekulation. Der er imidlertid et par detaljer i det spørgsmål, der skal på plads, og det vil vi tage op under udvalgsarbejdet.

Men Venstre er overvejende positiv over for ministerens lovforslag, men vi ønsker altså ikke at tillægge Finanstilsynet mere kompetence.

Pernille Sams (KF):

Ja, det er en ordentlig moppedreng, ministeren her præsenterer for Folketinget og for branchen, og Det Konservative Folkeparti synes, det er vældig godt, at man nu sammenskriver og forsøger en større forenkling af de finansielle love.

Jeg kan godt forstå, at der er en vis skuffelse at spore i branchen, som skal arbejde med denne her lovgivning, over, at der ikke er lidt større forenklinger, og over, at arbejdet ikke er færdigt, og at den delvis nye lovgivning, som nu indføres, selvfølgelig vil give en række problemer, fordi den kun er delvis, og man venter på anden halvdel.

Derfor er det første spørgsmål, der melder sig for os, egentlig, hvorfor i alverden det skal gennemføres nu, når man i virkeligheden kunne gennemføre hele reformen til efteråret og dermed sikre sig, at lovgivningen kom til at hænge sammen i én stor helhed.

Det er vores opfattelse, at man på den her måde meget let risikerer at få udarbejdet noget, der kunne opfattes som lovsjusk, og som man ville have gjort anderledes, hvis man havde afventet den sidste del af arbejdet, som altså kun er 1/2 år ude i fremtiden, så vidt jeg kan forstå. Derfor vil vi gerne advare imod at gennemføre det her nu.

For så vidt kan vi ikke rigtig se nogen som helst begrundelse for, at det skulle være nødvendigt at haste det igennem. Det ville være langt bedre at se det hele i en helhed og få lavet de strukturer, man ville, hvor de forskellige undergrupperinger er med i loven fra starten af.

Der er en del i forslaget, vi er uenige i, men der er også en hel del, som vi er enige i. Vi har også en mængde detaljer, vi ønsker oplyst i udvalget.

Hvis jeg skal nævne et par af tingene her – hvis det skal køres igennem nu på denne her side af sommerferien, så er vi jo nødt til at gå aktivt ind i detaljerne – så skal det være, at jeg egentlig synes, der er noget, der tyder på, at visse ting er gået lidt for hurtigt. F.eks. kan jeg ikke forstå, hvorfor reglerne om beskyttelse af kundeoplysninger også skal gælde en forsikringskoncerns interne kommunikation selskaberne imellem, de enkelte selskaber imellem inden for en koncern.

Vi synes, det er godt med barrierer i de finansielle supermarkeder mellem de forskellige overordnede grupperinger, men ikke hvis man går ind i en enkelt forsikringskoncern og så ser på, hvordan den i virkeligheden er bygget op.

Forsikringskoncernerne er jo etableret som følge af tilsynslovgivningens krav om, at skadesforsikring og livs- og pensionsforsikring ikke må drives i samme selskab, og så er yderligere opdeling i selskaber inden for livs- og pensionsforsikring sket som følge af, at Finanstilsynet har ønsket om at adskille de forskellige bestanddele fra hinanden og ønsker så, at maksimeringen af afkastet fra indbetalte præmier og pensionsindskud yderligere fører til opdeling af forsikringsvirksomheden på forskellige selskaber.

Og hvis der imellem alle disse forskellige selskaber skal være forbud og barrierer, så bliver det ualmindelig meget kompliceret at administrere i praksis, og jeg mener ikke, det vil være godt for kunden eller i kundens interesse. Så dér mener jeg, man er gået for langt, og det kunne jo godt være, det i virkeligheden var en fejl, fordi det er gået lidt for hurtigt.

Så er der, set med vores øjne, problemer omkring, at man forsøger at sikre gode kundeforhold og best practice ved at udvide Finanstilsynets og Forbrugerombudsmandens virke. Vi mener simpelt hen, at det er et forkert svar på opgaven. Vi mener ikke, det er ad den vej, opgaven skal løses, og vi mener, at hvis man vil nedlægge Forsikringsrådet, hvad der kan være ganske fornuftigt, som ministeren foreslår, så må man sætte noget andet i stedet for, hvor branchen er repræsenteret, et sagligt, bredt funderet råd på en eller anden facon, hvor man kan mikse de forskellige interesser på en ordentlig, saglig måde, hvor det ikke lukket går ind og bliver et spørgsmål om Forbrugerombudsmand og Finanstilsyn, der kan sidde i sådan en vorherrestilling over branchen.

Jeg synes f.eks. også, det er vældig godt, at man i Konkurrencerådet har sikret, at branchen kan komme ind og sikre sagernes oplysning, inden der træffes afgørelse. Noget tilsvarende kunne man gøre her, sikre, at sagerne kan oplyses ordentligt af de involverede parter, ikke kun af forbrugerne, men også af erhvervslivet.

Så dér mener vi, man skal finde en anden måde at løse den opgave på. Vi vil meget gerne deltage i at finde den måde eventuelt gennem en kopi af Konkurrencerådet, som kunne løse det i stedet for Forsikringsrådet. Men vi er åbne for at tage en drøftelse, og vi håber, at ministeren også vil være åben for at tage en drøftelse af mange af de opgaver, der nu viser sig. Vi vil i hvert fald med glæde være med til at gøre loven endnu bedre.

Ole Sohn (SF):

Jeg er meget enig med den konservative ordfører i, at det er et meget omfattende materiale. Til gengæld synes jeg, at det er et materiale, som vi har arbejdet med de sidste 2-3 år, i hvert fald i hele denne her samling, bl.a. med årtusindudvalgets rapport, og i sidste folketingssamling havde vi også en længere debat, bl.a. om de dele, som har optaget SF meget omkring beskyttelse af kunderne, tavshedspligt og lignende.

Jeg erindrere også, at ministeren i sidste samling allerede dengang bekendtgjorde, at der ville komme et lovforslag, et samlet kompleks, så derfor synes jeg godt, jeg vil kvittere for, at ministeren har overholdt det tilsagn, hun har givet, at hun efterkom det ønske, som var fra et stort flertal i Folketinget om, at vi skulle have samlet lovgivningen, og at vi skulle have set på alle elementerne i det.

Vi er også enige i, at det er godt at få lavet den her regelsanering, som der lægges an til, og at der laves en beskrivelse af de forskellige love, sådan at man klart kan se, at ens ydelser også kan reguleres ens.

Der er også andre ting, vi synes er positive, som jeg også vil kvittere for, og det er, at der er sket en opstramning af tilsynet, og der er også sket nogle forbedringer i reglerne omkring videregivelse af kundeoplysninger, som vi også ser som en imødekommelse af nogle af de holdninger, SF har givet udtryk for.

Men når det er sagt, er der stadig væk en række spørgsmål, som vi vil have belyst og have undersøgt under udvalgsarbejdet, inden vi tager endelig stilling til lovforslaget.

Vi mener, at der er en lidt uklar fordeling mellem de opgaver, som tillægges Finanstilsynet og Forbrugerombudsmanden. Vi er med på, at de hver især har forskellige opgaver, men vi kan godt se, at der kan opstå nogle kompetencestridigheder mellem de to instanser. Det mener vi er meget uheldigt, hvis vi opfattede det rigtigt, at der kan være de muligheder for kompetencestridigheder. Det skal vi have klaret af i lovgivningen, sådan at vi ikke efterfølgende får en diskussion mellem Finanstilsynet og forbrugerombudsmandsinstitutionen om, hvem der har kompetencen til de og de spørgsmål. Det er noget af det, vi gerne vil have afdækket under udvalgsbehandlingen.

Vi ser også, at der, som jeg nævnte i et spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører, er nogle problemer omkring den formulering, der er i § 4, hvor der står, at man ikke uberettiget må vi-

deregive fortrolige oplysninger. Det er vi selvfølgelig helt enige i, men spørgsmålet er, om vi kan få defineret klart: Hvad er så berettiget videregivelse af oplysninger? Når man ikke uberettiget må videregive, må der være noget, det er berettiget at videregive, og det er her, vi mener at det er meget vigtigt, at vi får slået fast: Hvad er det, der er berettiget at videregive?

Spørgsmålet om de sædvanlige kundeoplysninger gav jo i sidste samling anledning til en stor debat, bl.a. fordi vi konstaterede i Erhvervsudvalget, at da man vedtog den oprindelige lov, jeg tror, det var i 1989, var der ganske få elementer, der var omfattet af sædvanlige kundeoplysninger, og da vi fik den til revision i sidste samling, var listen om ikke blevet uendelig, så i hvert fald blevet temmelig lang.

Derfor mener vi, at branchen må kunne gå ind og godtgøre for hvert enkelt punkt over for Folketinget: Hvorfor er det vigtigt, at lige nøjagtig det element bør være omfattet af de sædvanlige kundeoplysninger? Og når det er sket, mener vi, at det, som Folketinget kan være enig i skal være omfattet af de særlige kundeoplysninger, skal indgå i selve lovteksten.

Vi har også nogle spørgsmål omkring ideen med det skriftlige samtykke, som vi er enige i. Der er sket en opstramning, og det er godt, men spørgsmålet er, om hr. Frank Aaen har ret i, at der er en ulighed mellem kunden og banken, den finansielle sektor, som vi kan være med til at minimere.

Til sidst vil jeg også godt kvittere for, at man får lavet en ordentlig oversigt over antallet og omfanget af de samtykker, man som kunde har givet. Jeg synes, at der er et andet element, som bør indgå, jeg ved ikke lige, om det er i den her sammenhæng, det skal med, men jeg vil nævne det her. Jeg mener faktisk også, det er vigtigt, at kunderne én gang årlig får en oversigt over, hvad de har betalt i gebyr for hver enkelt ydelse, og også sammenlagt, sådan at de får en mulighed for at kunne kontrollere de enkelte pengeinstitutters gebyrpolitik og har en bedre mulighed for eventuelt at skifte til et andet institut, hvis de mener, at gebyrpolitikken er blevet for uoverskuelig.

Med de her konstruktive, men også lidt kritiske bemærkninger, vil SF gå konstruktivt ind i udvalgsarbejdet og håber, at vi kan få afdækket nogle af de spørgsmål, vi har, og forhåbentlig også få strammet yderligere op på nogle af de punkter, vi ønsker belyst, og så vil vi se positivt på forslagens videre behandling.

Egil Møller (DF):

Lovforslaget skaber mulighed for at samle bestemmelserne fra de eksisterende finansielle love i én lov, når det berører virksomheder, der har mange fælles træk. Den øgede integration inden for de finansielle markeder bevirker, at det eksisterende lovgrundlag hele tiden skal være overskueligt for selve aktørerne på markedet og naturligvis også for brugerne.

Når man som udgangspunkt har den målsætning, at ens ydelser skal reguleres efter samme regler, mener jeg, man har et godt udgangspunkt. For at sikre, at kunderne kan have tillid til markedet og de mange forskellige finansielle virksomheder, er det vigtigt med gennemsigtige regler om bl.a. konkurrence og god skik og samtidig et effektivt tilsyn. I udøvelsen af tilsynet er det vigtigt, at branchen får rimelige vilkår i udøvelsen af sit erhverv, samt at forbrugerne sikres overskuelighed og tryghed.

I bestræbelserne på at skabe tillid til den finansielle sektor er det af afgørende vigtighed, at kunderne i fortrolighed kan meddele oplysninger, der herefter ikke misbruges af den finansielle virksomhed. At der sikres forbrugerne vished for, at følsomme oplysninger ikke videregives uden samtykke, er afgørende vigtigt.

Lovforslagets nye skærpede krav om skriftligt samtykke fra forsikringskunder vil stille kunderne ringere og medføre et unødigt bureaukрати. Det medfører, at kunderne ikke hurtigt vil kunne få en samlet, helhedsorienteret oplysning og vejledning om ofte komplicerede forsikringsforhold. Kunderne vil opleve, at det er slut med effektive og billige administrative ordninger. Såfremt det er muligt, vil det være kunderne, der skal betale for dette ekstra bureaukрати. Dansk Folkeparti finder, at de nugældende regler er tilstrækkelige.

Hvad angår ledelsesreglerne, har jeg bl.a. bemærket bestemmelserne om, at en finansiell virksomhed skal have skriftlige forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder.

I forbindelse med aflæggelse af årsrapport vil den finansielle sektor fremover skulle anvende samme principper, som anvendes af andre virksomheder.

Selve Finanstilsynets virksomhed bør tilrettelægges efter retningslinjer, der sikrer forbrugernes sikkerhed, og som ligeledes sikrer branchen acceptable forretningsvilkår.

Der forestår nu et omfattende udvalgsarbejde, som Dansk Folkeparti vil gå konstruktivt ind i.

Sonja Albrink (CD):

Som tidligere ordførere allerede har tilkendegivet, sker der jo det med forslaget, at man samler de tilsynsmæssige bestemmelser og andre lovgivningsområder i én lov. Endvidere sker der andre justeringer, og der sker også en justering af reglerne om beskyttelse af kundeoplysninger.

Jeg vil starte med at sige, at i CD er vi enige i de intentioner, der er i det her forslag, og lige- som også andre ordførere har tilkendegivet det – og det har vist sig i den debat, der har været om kundeoplysningerne – vil vi gerne gå konstruktivt ind i udvalgsarbejdet.

Vi havde måske også, som det tidligere er blevet sagt, kunnet ønske os, at det lovforslag, som vi nu behandler, afventede, at man blev færdig med den sidste del af de øvrige finansielle tilsynslove, men vi kan prøve at se på, hvor langt vi kommer med det under det udvalgsarbejde, som vi skal i gang med.

Vedrørende kundeoplysningerne skal jeg sige, at vi i CD er tilfredse med det, der er sket ved, at man skal give et skriftligt samtykke, det synes vi er godt. Det dér med, at man en gang om året får en meddelelse om, hvad der står af oplysninger om én – som også er blevet nævnt – synes vi også er meget vigtigt.

Udvidelsen af Finanstilsynets kompetence er også noget af det, som vi i CD gerne vil have kigget på under udvalgsarbejdet. Også kompetenceproblemer vedrørende Finanstilsynet og Forbrugerombudsmanden, som tidligere er blevet nævnt, er noget af det, vi gerne vil være med til at kigge på.

Alt i alt skal jeg på CD's vegne tilkendegive, at vi er i arbejdstøjet, og vi går konstruktivt ind i udvalgsarbejdet. Det er et stort lovkompleks, vi er i gang med, men vi vil gøre vores til, at vi får så god en lov som overhovedet muligt, når vi stemmer for det ved tredje behandling.

Morten Helveg Petersen (RV):

Lovforslaget er et resultat af den øgede integration på de finansielle markeder. Derfor er der også behov for en ny lovstruktur i de finansielle love i Danmark for at tilpasse vores lovgivning til de nye udfordringer.

Fra radikal side finder vi det fornuftigt, at lovforslaget nu samler de tilsynsmæssige bestemmelser og andre lovgivningsområder, der i dag i vidt omfang er ens, i de finansielle love.

Lovforslaget har til hensigt at sikre en ensartet behandling af ens finansielle produkter. Således er det vigtigt, ikke hvilken finansiell virksomhed

der udbyder produktet, men hvilket produkt der udbydes. Det finder vi er et særdeles fornuftigt princip.

Vi lægger også vægt på, at lovforslaget medfører regelforenklung og modernisering af tilsynet med finansielle virksomheder. Og at man dermed afskaffer godt 40 paragraffer, er et godt skridt i den rigtige retning.

Det mest omdiskuterede element i forslaget er beskyttelsen af kundeoplysninger. Det er en diskussion, vi har haft mange gange før, og som har kørt over lang tid. Vi finder det fornuftigt, at retten til at videregive sædvanlige kundeoplysninger inden for en koncern bortfalder, og at der indføres beskyttelse mod uønsket markedsføring.

Det har været nævnt af adskillige ordførere, at lovforslaget skærper kravene ved samtykke. Det er også noget, vi lægger vægt på fra radikal side. Vi finder det fornuftigt, at samtykke fremover skal gives på skrift – som IT-ordfører er jeg glad for, at det også kan ske digitalt – og yderligere, at man en gang årlig fra institutternes side skal give kunderne meddelelse om, hvad man har givet samtykke til. Det synes vi er særdeles fornuftigt. Det giver forbrugerne mulighed for indsigt i det her vigtige område.

Alt i alt et fornuftigt forslag, som vi kan støtte fra radikal side.

Frank Aaen (EL):

Det mest afgørende problem, der ligger inden for det her område, er den kolossale koncentration, der er sket inden for bankverdenen, den finansielle sektor, hvor vi har, f.eks. inden for bankvirksomhed, én koncern, der sidder på halvdelen af hele markedet, og én virksomhed, der sidder på en fjerdedel. Det vil sige, at to virksomheder sidder på i alt tre fjerdedele af det samlede bankmarked. Nogenlunde den samme koncentration ser vi ovre i realkreditte. Nogenlunde den samme koncentration ser vi i andre dele af den finansielle sektor. Det vil sige, at vi har en enorm koncentration, hvor to virksomheder stort set dominerer markedet.

Jeg mener grundlæggende, at det er en fejl, at vi er kommet dertil, og jeg har sagt det før. Hele filosofien om oprettelse af finansielle supermarkeder er en fejltagelse, fordi vi ved, at de jo også kun drives ud fra at tjene maksimal profit. Det gør også, at de nogle gange kommer ud i kriser.

Ikke alene for forbrugeren synes jeg, det er meget utrygt, at der er så lidt at vælge imellem på markedet, men jeg mener også, at det for

samfundet er fuldstændig uantageligt, at vi har placeret ansvaret for halvdelen af hele den finansielle sektor, som jo er afgørende for samfundets virksomhed, dér. Særlig da i et markedssamfund som vores er vi fuldstændig afhængige af, at den finansielle sektor virker. Nu skal vi tro på, at én bankdirektør ved navn Straarup driver sin virksomhed godt nok til, at det hele ikke lige pludselig en dag bryder sammen.

Og det er ikke noget, jeg snakker om som fantasi. Vi skal jo altså ikke engang 8-9 år tilbage, før vi var i en situation, hvor det hele var ved at bryde fuldstændig sammen, og hvor vi var nødt til som samfund at gribe ind. Vi gjorde det godt nok med nogle mærkelige metoder, nemlig ved at tillade Den Danske Bank at snyde Færøerne for 1 mia. kr. og bagefter snyde investorer til at putte penge i Hafnia, også for milliardbeløb.

Men, der er problemstillingen, er jo: Når vi koncentrerer det hele i så store mastodonter, bliver samfundet i virkeligheden også utrolig følsomt, hvis der kommer en krise på grund af dårlig ledelse, på grund af alt for stort begær efter mere profit i en af de her koncerner.

Og det undrer mig faktisk, at liberale partier som Venstre og De Konservative, som jo går ind for konkurrence på markedet og synes, at det er godt med mangfoldighed, overhovedet ikke på noget tidspunkt beskæftiger sig med det alvorlige samfundsproblem, at vi har så stor en koncentration på markedet. Jeg mener stadig væk, at vi burde tage det op til debat og sige, at vi vil have det skilt ad, at vi ikke ønsker den koncentration på det finansielle marked.

Så er der det med kunden. Ja, man kan jo have en kunde, der for nogle år siden har sagt: Jeg tror ikke, jeg vil være helkunde i ét institut, for de skal ikke vide alt om mig og ikke bestemme alt over mig. Så jeg har bankkonto i statens bank, Girobanken. Jeg har et lån i Realkredit Danmark. Og så har jeg lidt finansiell virksomhed og noget pension ovre i Den Danske Bank. Så jeg er godt spredt.

Vupti! Lige pludselig på få år, faktisk inden for 2 år, er man blevet helkunde i Den Danske Bank eller Danske Bank, som det hedder nu om dage. Det er jo et voldsomt navn, de har taget: Danske Bank. Man skulle tro, det var Nationalbanken.

Så kan man sige med hensyn til kundeoplysningerne, at hvis ikke man giver samtykke, så kan de ikke få lov. Jamen situationen er jo i dag, at man kan være helkunde i en bank, der har alle

ens forretninger: forsikring, livsforsikring, bankkonto, udlånskonto, realkreditlån, hele molevitten. Og så kommer man i en situation, hvor man måske skal sige: Jamen så er jeg nødt til at flytte totalt, at flytte alle mine finansielle forretninger. Hvorhen i øvrigt?

Ja, ja, der selvfølgelig nogle, der ikke er kunder i Den Danske Bank endnu, men jeg mener ikke, man på nogen måde kan sige, at det er ligeværdigt. Og derfor er det, jeg er så meget imod, at vi overhovedet åbner muligheden for, at man med samtykke kan give mulighed for, at personfølsomme oplysninger kan flyde frit i en koncern.

Vi skal have det ud. Der kommer også et ændringsforslag fra Enhedslisten om, at man ikke kan give samtykke til, at personfølsomme oplysninger kan gå fra den ene del af koncernen til den anden.

Så er der spørgsmålet om Forbrugerombudsmanden, som et par enkelte har været inde på.

Det er vores opfattelse, at Finanstilsynet ikke skal ind på det område, der hedder at varetage forbrugernes interesser. Det er min opfattelse, at Finanstilsynet historisk og altid har varetaget branchens interesser. Og derfor er det meget vigtigt, at det er Forbrugerombudsmanden, der varetager forbrugernes interesser. Det må vi have skilt klart ad, så der ikke er nogen tvivl, hverken for branchen eller for kunden, om, hvem det er, der har til opgave at varetage forbrugernes interesser.

Så vil jeg også sige, at vi har et afsnit heri om lempelse af kravene, der stilles til ledelser. Det mener jeg også vi skal kigge nøje på. Jeg mener bestemt ikke med den udvikling, der er, at der er brug for nogen lempelser af nogen art på ledelsesområdet, tværtimod. Og jeg tror i det hele taget, at vi kunne gøre os en tjeneste ved i fællesskab at diskutere, hvordan vi som samfund får endnu mere kontrol med udviklingen i de her koncerner, end vi har i øjeblikket.

Jeg mener, at når halvdelen af vore finansielle virksomheder ligger i én koncern, så har vi som samfund en helt afgørende interesse i at have indflydelse på og indsigt i, hvad den koncern går og laver.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil godt begynde med at tage tråden op fra den sidste ærede taler, hr. Frank Aaen. Jeg deler langt hen ad vejen hr. Frank Aaens bekymringer for den store koncentration, der finder sted på det her område som på andre områder i vort

samfund, f.eks. i bryggeribranchen, hvor vi i øjeblikket har et andet lovforslag om noget så banalt som et returflaskesystem, hvor der også er tendenser til, at man faktisk via lovgivningen favoriserer monopoler.

De store koncentrationer, som også fortsat vil opstå i finansverdenen, har jo selvfølgelig noget at gøre med, at vi har markedsøkonomi. Og markedsøkonomi er ikke noget ondt. Den skal bare reguleres og styres. Og det er faktisk øjnefaldende, at en socialdemokratisk ledet regering – og det er ikke det her lovforslag alene, jeg tænker på, men i det hele taget – over tid har accepteret og tilladt og oven i købet givet muligheder for, at koncentrationerne kan ske. Det er faktisk betænkeligt. Og det skulle det her lovforslag ikke gerne bidrage yderligere til.

Den socialdemokratiske ordfører sagde sådan meget flot, at det var ligesom en milepæl, man var kommet til med at fremsætte det lovforslag her. Nu er jeg ikke så stiv i milepæle. De er trods alt lidt ældre, end jeg kan huske, men jeg ved, at i vore nordiske nabolande er en mil lig med 10 km. Og det er, som om man har fremsat det her lovforslag ligesom i den tro, at man skal have præmien, inden man når frem til 10 km-stenen.

Jeg mener ikke, man er kommet længere end til 9,7 km-stenen eller sådan deromkring. Jeg mener faktisk godt, man kunne have ventet, til man havde nået 10 km-stenen, med at score gevinsten eller tage æren for at fremsætte lovforslag, eller hvad det nu er for noget.

Det er jo ikke sådan, at der hersker klondike-lignende forhold i den finansielle sektor, så det haster så meget. Det kunne godt vente et halvt eller et helt år yderligere, inden vi havde lavet det her.

Så er det jo vældig smart og praktisk og lyder godt med fælles regler. Men det er jo ikke altid, det er så godt at lave fælles regler for noget, der er forskelligt. Og det mener jeg kommer til udtryk i det lovforslag her. Jeg ved ikke, om der kommer ændringer af, at vi får de specielle regler, men hvad angår videregivelse af oplysninger imellem forskellige selskaber, men inden for den samme koncern, er der altså stor forskel på bankverdens koncerner og så de selskaber, som holder sig alene til livsforsikringer og pensionsforsikringer.

Den konservative ordfører, fru Pernille Sams, gjorde faktisk udmærket rede for de problemer, der er, når man af hensyn til skatteforhold og Finanstilsynets krav osv. i livsforsikringsselska-

berne har delt sin portefølje op i forskellige selskaber.

Det har jeg lidt erfaring med, for økonomiministeren har jo været venlig at sørge for, at jeg får lidt baggrundsviden ved at sidde i en selskabsbestyrelse. Og derfra ved jeg, at det her vil give nogle rent praktiske problemer, som vi godt kunne underholde med, og som man kan kalde detaljer. F.eks. når man nærmer sig pensionsalderen og så ringer til sit pensionsforsikringsselskab og spørger om, hvordan det nu er mest praktisk at få tilrettelagt de udbetalinger her, så er det jo ikke altid lige godt, hvordan de udbetalinger ligger i forhold til, hvad man har i andre selskaber. Så dér synes jeg måske, at man laver en skævvridning i forhold til forsikringsselskaberne.

Omvendt har vi prøvet at være inde på den skævvridning imellem de små og de store selskaber inden for den finansielle sektor. Og der er det jo faktisk bemærkelsesværdigt, at i det, der foreligger som bilag 11 i lovforslaget her, et brev fra Finansrådet af 27. februar, har Finansrådet åbenbart været igennem en større diskussion om at tilgodese de store eller de små, hvor Finansrådet finder, at direktivet – og det er altså det her databeskyttelsesdirektiv – giver manøvrermargin, hvad angår markedsføring. De mener altså faktisk, at man godt kan være mere striks, altså begrænset, end man er i lovforslaget her, hvor regeringen i bemærkningerne henviser til, at man altså skal være så åben over for videregivelse af data, som man er her i henhold til databeskyttelsesdirektivet.

Der synes jeg egentlig, at Finansrådet lidt svækker min tillid til de stores vilje og evne til altid at varetage egne interesser. Der er noget, der tyder på, at de har givet sig lidt i forhold til de mindre selskaber. Ja, det er da positivt nok. Det synes jeg så, vi også politisk skulle lytte til.

For nu at springe videre til det sidste, jeg har stående på min seddel – det er ikke til at nå det hele – så er der debatten omkring Finanstilsynets kompetence, hvor jeg er enig med dem, der tidligere har sagt, at Finanstilsynet ikke skal varetage forbrugernes interesser. Til gengæld synes jeg faktisk, at Forbrugerrådet skulle tage sig sammen og stille stærkere krav til den finansielle sektor. Det skal måske bygges ind i lovforslaget her.

Men det, jeg tænker på, er, at når man er pensions- og livsforsikringsselskabskunde, så får man hvert år til nytår en hel masse papirer om de forhold, man har til dem. De overholder

sandsynligvis lovgivningens og EU-direktivers krav, men de er i mange tilfælde fuldstændig uforståelige for almindelige forbrugere. Og det er her, jeg mener, at Forbrugerrådet faktisk skulle gå ind og stille krav om at give nogle informative informationer for nu at kalde dem sådan. Om vi også skal bygge det ind i lovgivningen her, eller om det slet ikke hører hjemme her, kan vi jo diskutere.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg må indrømme, at det er en fascinerende beskæftigelse at være minister på dette område. Uanset hvor langvarig og grundig en forberedelse af lovgivningen, så kan man fortsat overraskes over indlæggene fra Folketingets talerstol.

Lad mig slå et par ting fast: For det første er jeg dybt imponeret over branchens indflydelse på lovgivningsarbejdet. Jeg er dybt imponeret af branchen; jeg tager hatten af for den.

Dette lovforslag har været forberedt i indtil mange år. Det startede i virkeligheden i Erhvervsudvalget, hvor Erhvervsudvalget for snart mange år siden havde en stor interesse i at analysere, hvorledes udviklingen gik omkring koncerner.

Vi havde debatter om det. Regeringen nedsatte et udvalg, der hed »Udvalget for Den Finansielle Sektor efter År 2000«. Branchen har været meget involveret i den rapport, der kom. Regeringen har lavet en redegørelse, hvor der er gjort rede for de konsekvenser, regeringen drager af det store arbejde, der er foregået, dels i Erhvervsudvalget og dels i det pågældende udvalg.

Af den redegørelse, som nu er et par år gammel og forelagt Folketinget, fremgår det, at første skridt vil være det lovforslag, der ligger nu på Folketingets bord, og som vi diskuterer lige netop nu under betegnelsen lovforslag nr. L 165.

Sidste år havde vi, som flere ordførere har gjort opmærksom på, en meget indgående diskussion omkring kundeoplysninger. I den sammenhæng fik jeg en tidsfrist af Folketinget til at fremlægge et uddybet beslutningsgrundlag for ændringer og opstramninger af de regler, der nu gælder omkring videregivelse og brug af kundeoplysninger.

Det var en tidsfrist, jeg var meget, meget glad for. Den vil jeg gerne kvittere for. Vi har efterfølgende fremlagt en redegørelse om disse spørgsmål for Erhvervsudvalget, og der har været

drøftelser af bilateral karakter og på kryds og tværs osv.

Det lovforslag, der ligger nu, har, bortset fra det med kundeoplysningerne, kørt sit eget løb parallelt og er først indarbejdet til allersidst. Det vil jeg gerne understrege. Men hele forarbejdet til det lovforslag, Folketinget behandler i dag, har branchen været involveret i. Og regeringen har ikke truffet beslutning om, at næste fase sker ved fremsættelse af nye lovforslag i næste folketingssamling.

Så derfor er det, at nogle af institutionerne, brancheorganisationerne, Finansrådet og jeg tror, det er Forsikring og Pension, har tilkendegivet i høringssvarene – og jeg ved ikke, om flere har fulgt efter mundtligt over for Folketingets medlemmer – at de synes, vi skal vente.

Jeg vil advare imod, at vi venter. Der er også uenighed mellem brancheorganisationerne om, hvordan den anden fase skal se ud. Det er et meget stort arbejde, og jeg vil sige også i relation til den konservative ordførers indlæg og bemærkninger på det her punkt, at det ikke er udtryk for lovsjusk, at vi deler det meget omfattende reformarbejde op i to faser. Tværtimod er det et forsøg på at sikre, at det her får den bedste og kvalitativt bedst tænkelige behandling både i forarbejderne og under Folketingets behandling.

Må jeg sige omkring kundeoplysningerne, som jeg tror, alle ordførere har været inde på, at det, der ligger i lovforslaget nu, er en meget klar opstramning af de gældende regler. Det er med lovforslaget kun muligt at videregive sædvanlige kundeoplysninger til administration, outsourcing. Og i modsætning til nu bliver de firmaer, som udfører kuvertering og den type administrativ virksomhed, omfattet af tavshedspligt for en sikkerheds skyld.

Dernæst er det nu i lovforslaget meningen, at der altid skal gives et skriftligt eller et digitalt samtykke. Og det er ikke korrekt, som hr. Frank Aaen formulerer det, at oplysninger, også følsomme personoplysninger, kan flyde frit – og det var ordret citeret – imellem virksomheder i en koncern. Det kan ikke lade sig gøre. Og en bankvirksomhed i en koncern kan ikke bare hente fortrolige helbredsoplysninger.

Hvis der skal gives samtykke, skal det gives eksplicit og eksplicit til, hvilken brug det skal være. Så man kan ikke bare hente oplysninger, som man kan bruge efter forgodtbefindende, efter det lovforslag, vi behandler i dag.

Men under alle omstændigheder vil jeg selvfølgelig svare bekræftende til de ordførere, der

har spurgt, om ministeren vil være åben over for drøftelse af en lang række forhold. Selvfølgelig, klart.

Jeg ønsker også, at vi får bred opbakning, og at vi får de bedst mulige løsninger. Og jeg er da ikke blind for, at der under udvalgsbehandlingen kan komme synspunkter frem, der kan overbevise også regeringen om, at vi bør ændre i noget af det, der ligger i lovforslaget. Det er klart, for der er jo altid flere løsningsmuligheder.

Fru Pia Larsen peger på – og flere andre er inde på det samme – Finanstilsynets øgede kompetence på et ganske bestemt område. Jeg lovede under den tekniske gennemgang i Erhvervsudvalget for nogen tid siden at udarbejde et notat, som klart gjorde rede for grænsen mellem de tre myndigheder, der i dag varetager forskellige aspekter af forbrugernes vilkår. Konkurrencestyrelsen administrerer konkurrenceloven, og det er i øvrigt rammerne i konkurrenceloven, der er afgørende for, at vi har den type udvikling, vi har i den finansielle sektor. Det var lige en bemærkning til hr. Frank Aaen. Andre bestemmelser i konkurrenceloven afgør, under hvilke vilkår virksomheder, herunder finansielle virksomheder, kan vokse i Danmark.

Dernæst er der Forbrugerombudsmanden, som varetager markedsføringsloven, og endelig Finanstilsynet, som i al den tid, jeg kan huske, har haft god forretningsskik under sig. Disse tre myndigheder findes i dag, og de varetager hver især deres aspekt af kompetence vedrørende forbrugernes og virksomhedernes vilkår.

Vi vil styrke Finanstilsynet, således at det ikke kun kan gribe ind på baggrund af konkrete hændelser i et institut og påpege, hvad der er god forretningsskik, men også ud fra disse konkrete hændelser som en forebyggende foranstaltning kan melde ud, hvad god forretningsskik er. Det er klart, som fru Pia Larsen siger, at man kan lave en anden konstruktion, men vi har truffet det valg, fordi vi også har Fondsrådet, som afstikker linjerne, og som Finanstilsynet er sekretariat for.

Vi har også Forsikringsrådet, som Finanstilsynet også er sekretariat for, og det er klart, at man også kunne lave et kreditråd, som jeg tror, fru Pia Larsen foreslog, det kunne hedde. Det er en mulighed, og jeg er åben over for at kigge på de forskellige forhold. Andre lande gør det dog mere i den retning, regeringen har lagt op til, i deres reformer af lovgivning for den finansielle sektor og tilsynet med den, men det kan vi bely-

se under udvalgsbehandlingen. Jeg er helt parat til at drøfte det.

Jeg tror, jeg har været inde på de temaer, der har været bragt mest frem, og jeg siger tak for en velvillig behandling og alle de gode tilsagn om en konstruktiv udvalgsbehandling. Det samme vil jeg bidrage til.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg må da sige, at jeg er glad for, at jeg rejste spørgsmålet om branchens indvendinger mod at vedtage forslaget inden sommerferien, for det gav jo ministeren anledning til at svare, og jeg synes, det var et udmærket svar. Men ministeren må da give mig ret i, at de sidste dages henvendelser fra branchen har været ret massive, og at det ikke ville være rimeligt totalt at ignorere dem.

Så vil jeg gerne kvittere for ministerens tilsagn om at se positivt på mit forslag om et kreditinstitutråd, eller hvad det nu skal hedde; ordet er ikke særlig mundret. Vi synes, det er en god model, ikke mindst hvis man ser det i sammenhæng med Konkurrencerådet og Forsikringsrådet og Fondsrådet. Vi vil gerne arbejde videre med ideen, og jeg kan forstå, at ministeren gerne vil se velvilligt på den, i hvert fald i de indledende stadier. Tak for det.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er blot for kort at tilkendegive over for ministeren, at jeg har den indstilling, at lovforslaget skal behandles færdig i denne samling. Vi har behandlet det i to samlinger, og de indvendinger, der er kommet, kan måske være berettigede set med branchens øjne. Men set med vore øjne er det væsentligste, at vi får strammet reglerne om kundeoplysninger op. Det var et udestående i sidste samling, og det mener vi skal sættes på plads i denne samling.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Først vil jeg erklære mig fuldstændig enig i ministerens vurdering af branchens indflydelse. Problemet er sikkert, at branchen har urimelig stor indflydelse på, hvordan der lovgives vedrørende branchen selv, og derfor vil jeg selvfølgelig støtte ministeren, når hun siger, at nu er det nok. Nu skal de ikke kunne komme og sige, at nu skal vi ikke gøre det og det alligevel. Det vil jeg til enhver tid støtte ministeren i.

Så er der spørgsmålet, om kundeoplysninger kan flyde frit. Nu ved jeg ikke helt, hvordan jeg skulle forstå ministerens bemærkning om, at det kan ske i forbindelse med, at der er afgivet samtykke. Det er det, der hele tiden har været problemet for mig, og som jeg har givet udtryk for i mine indlæg, for hvorfor skal man overhovedet kunne give samtykke til, at oplysninger skal kunne flyde frit?

Vi har et svar fra Økonomiministeriet om, hvordan et sådant samtykke skal se ud. Man har spurgt Datatilsynet, og det er altså sådan, at i forbindelse med kreditvurderinger kan man hente oplysninger i alle bankens forskellige afdelinger. Der er lidt uenighed om formuleringen, men det er helt tydeligt, at det, der lægges op til her, er, at man kan hente oplysninger i de forskellige dele af koncernen, og jeg kan ikke se nogen begrundelse for det.

Der er stillet spørgsmål om det, og der kommer også flere spørgsmål. Jeg kan slet ikke se nogen begrundelse for, at der under nogen omstændigheder skal kunne gives samtykke til, at personfølsomme oplysninger kan gives fra en del af en så kæmpestor koncern til en helt anden del af den. Jeg forstår ikke argumentationen.

(Kort bemærkning).

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg er helt indforstået med, at det er meget vigtige spørgsmål, og at der skal gøres et godt arbejde under udvalgsbehandlingen af de temaer.

Men der noget, jeg lige vil slå fast:

Punkt 1: Der skal være en klar, informativ og relevant begrundelse for, at man kan bruge og hente oplysninger andre steder. Det er dét, kunden skal vide, og det er dét, kunden skal give samtykke til.

Punkt 2 – og det er det politisk værdimæssige, jeg nu tilkendegiver: Jeg er meget imod den tankegang, hr. Frank Aaen giver udtryk for; jeg synes, det er problematisk, for at sige det mildt, hvis Folketinget ved lov forhindrer den enkelte borger i at bestemme, hvad oplysninger om én selv skal bruges til. Jeg synes, vi skal sikre, at kunden er fuldstændig klar over, når og til hvad og om hvilke oplysninger der er tale, og at der kun er én, der kan give tilladelse til at bruge dem, nemlig kunden selv. Det er det centrale.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg har tidligere hørt det sidste argument fra ministeren om, at borgeren selvfølgelig skal have

lov til at give tilladelse til, at man kan gøre hvad som helst, og at ministeren er imod, at man begrænser den ret.

Men der er jo begrænsninger i en lang række andre lovgivninger, og det er selvfølgelig derfor, jeg har stillet spørgsmålet, så vi kan få belyst sagen. Heldigvis beskytter vi en gang imellem borgerne mod de store koncerner og mod dem, der er stærkere end dem selv. Vi beskytter den enkelte borger mod at kunne blive afkrævet hvad som helst, for der er jo ikke tale om, at det er ligestillede parter. Det er noget med, at den store kan påtvinge den lille sin vilje, og jeg vil gerne have en argumentation for, hvorfor det overhovedet skal tillades.

Men lad os få belyst det, ministeren bruger som sit hovedargument, og hvis vi så kan blive enige om, at det nok ikke er noget godt argument, kan vi vel komme lidt videre i debatten.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 166: Forslag til lov om udstedere af elektroniske penge.

Af økonomiministeren (Marianne Jelved).
(Fremsat 8/2 2001).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Sonja Mikkelsen (S):

Elektroniske penge er jo et kort, som ad elektronisk vej er udstyret med en kontantværdi. Det er faktisk det samme som en pengeseddel, men værdien kan variere fra beskedne beløb og i princippet op til et uendelig højt beløb. Vi ken-